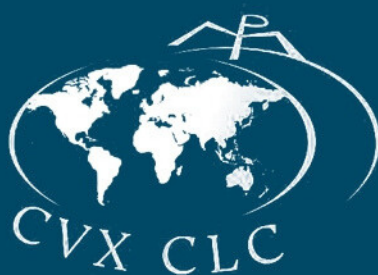

AMIENS 2023
18th
CVX-CLC WORLD
ASSEMBLY

Rozeznawanie dróg nadziei

Dokument końcowy
Zgromadzenia Światowego
Amiens 2023

ROZEZNAWANIE DRÓG NADZIEI JAKO JEDNA WSPÓLNOTA

Łaska: Panie, pomóż nam iść naprzód; pokaż nam drogę

Słowo Boże: „Będziecie moimi świadkami... aż po krańce ziemi” (Dz 1,8)

Streszczenie

Wspólnota Życia Chrześcijańskiego zgromadziła się w Amiens, aby rozeznąć ścieżki nadziei w naszym szybko zmieniającym się świecie. Poczuliśmy mocne potwierdzenie naszego powołania jako jedna świecka, ignacjańska wspólnota apostołska. Osiągnęliśmy dojrzały stan bycia jedną wspólnotą, czując się zjednoczeni we wszystkich działaniach apostołskich, jakie podejmowaliśmy w ciągu ostatniej dekady. Uznaliśmy, że misja jednego jest w rzeczywistości misją wszystkich. Nasza kotwica nadziei, Trójca, patrzy na świat, w którym żyjemy i którego jesteśmy częścią, i inspiruje nas, abyśmy odpowiadali wraz z towarzyszącym nam Chrystusem. Czując się bezpiecznie w rękach Boga, pragniemy iść dalej i pogłębiać naszą misję. Potwierdziliśmy wspólnotowe rozeznanie i proces RPWR (Rozeznanie – Posłanie – Wspieranie – Rewizja) jako nasz sposób postępowania. Potwierdziliśmy też obszary apostołskie określone w Libanie, uzupełniając je o nowe: duchowość. Uznaliśmy, że ekologia integralna ma charakter przekrojowy i przenika wszystkie obszary apostołskie. Zgromadzenie zdecydowanie potwierdziło misję w obrębie Kościoła, polegającą na budowaniu synodalności i stawianiu się bezpieczną, wszechstronną przestrzenią, w której nie ma miejsca na nadużycia i dyskryminację. Zaproponowano konkretne środki, aby jako jedna wspólnota odpowiedzieć na wezwanie otrzymane w Amiens. Została formalnie zatwierdzona decyzja o powołaniu komisji pracującej nad kompleksową rewizją Zasad Ogólnych i Norm Ogólnych. Potrzebujemy formacji do misji, która umożliwi nam utrzymanie naszych trzech filarów (duchowości, wspólnoty i misji) w twórczej równowadze. Wymieniono powtarzającą się potrzebę łączenia się, współpracy i współdziałania na poziomie światowym. Odpowiednie priorytety, mające na celu znalezienie odpowiedniej platformy technologicznej i kontynuację międzynarodowych zespołów apostołskich, zostały określone jako ważne sposoby wzmocnienia działań związanych z tworzeniem i funkcjonowaniem zespołów we wspólnocie światowej.

Zaproszenie dla wszystkich czytających dokument

Z wdzięcznością i nadzieją zapraszamy wszystkie osoby czytające dokument, by przyłączyły się do pielgrzymki, jaką jest nasze Zgromadzenia. Dziękujemy za wszystko, co Bóg czyni wśród nas, aby budować dobroć i łaskę w naszym świecie. Patrząc pełnymi miłości oczami Chrystusa, nazwaliśmy łaskę, którą otrzymaliśmy na tym Zgromadzeniu: **Rozeznawanie dróg nadziei jako jedna wspólnota**. *Zasada ogólna 2* uczy nas czytać „z wewnętrznym prawem miłości i w duchu Ewangelii”. Zapraszamy do lektury tego tekstu w taki sam sposób.

Spis treści:

Część I: Kontemplacja o Wcieleniu przynosi wizję rzeczywistości i wyjaśnia sposób działania

- Zebrani w Amiens, aby słuchać Ducha
- Bycie w drodze jako jedna wspólnota
- Pogłębianie zobowiązań apostołskich
- Obejmowanie naszej kotwicy nadziei
- Wzmacnianie się w ciszy

Część II: Podążanie drogami nadziei

- Potwierdzenie naszego powołania jako wspólnoty świeckiej, ignacjańskiej i apostołskiej
- Potwierdzenie i pogłębienie obszarów apostołskich
 - Ekologia integralna
 - Globalizacja i ubóstwo
 - Młodzież
 - Rodzina
- Otwarcie na nowe obszary i nową misję
 - Duchowość
 - Misja w obrębie Kościoła

Część III: Sposoby odpowiadania jako jedna wspólnota

- Potrzeba łączenia się i współpracy
- Potrzeba formacji
- Platforma technologiczna umożliwiająca tworzenie sieci
- Współodpowiedzialność finansowa

Część IV: Sugestie i zalecenia

- Sugestie dla wspólnot narodowych
- Zalecenia dla Światowej Rady Wykonawczej

Załączniki

- Załącznik 1: Zgromadzenie w rysunkach
- Załącznik 2: Wspólnoty Narodowe biorące udział w Zgromadzeniu

ROZEGNANIE DRÓG NADZIEI JAKO JEDNA WSPÓLNOTA

Wstęp

Bóg powołuje Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego do bycia ludźmi nadziei. Nasz świat szybko się zmienia: od kryzysu klimatycznego, różnych form niesprawiedliwości, wojen, pandemii, po rewolucję technologii komunikacyjnych i Kościół zmagający się z różnorodnymi wyzwaniami. Każdy z tych elementów przynosi nam, jako WŻCh, nową rzeczywistość. Zmieniająca się sytuacja powoduje, że z różnych stron rozlegają się wołania. Czas szukać Boga, który już działa w naszej rzeczywistości. Rozeznając drogi nadziei, prosimy o łaskę: „Panie, pomóż nam iść naprzód; wskaż nam drogę”, abyśmy mogli podążać za Tobą.

Część I: Kontemplacja o Wcieleniu przynosi wizję rzeczywistości i wyjaśnia sposób działania

Prowadzeni przez św. Ignacego kontemplujemy Trójcę, patrząc z wielkim współczuciem na nasz świat: na ludzkość (której jesteśmy częścią) i ziemię, która doświadcza bólu i cierpienia (ĆD 101–109). Widzimy, jak niektórzy z nas są radośni, odważni i pocieszeni; widzimy niektórych z nas, którzy odczuwają ból, potrzebę i osamotnienie, i to łamie nam serca. Widzimy wiele potrzeb: wśród biednych, migrantów, rodzin rozdartych wojną, wszystkich młodych ludzi próbujących realizować swoje marzenia, bezbronnych dzieci, ofiar dyskryminacji i przemocy także w Kościele, sytuacji kobiet w każdym społeczeństwie, polaryzacji wewnątrz społeczeństw; słyszymy stworzenie, które jęczy z powodu klęsk żywiołowych i globalnego ocieplenia.

Kontemplując Trójcę, która posyła Dziecię, aby narodziło się dla nas jako Jezus, chcemy się z Nią połączyć, aby konkretnie odpowiedzieć na wołania świata. Widzimy także, że miłość Boża jest całkowita i objawia się wobec wszystkich ludzi i stworzenia, co staje się dla nas stałym źródłem nadziei. Widzimy nasze zaangażowania apostołskie i to, jak Bóg działa przez nas; widzimy znaki nadziei i zmartwychwstania. A przede wszystkim doświadczamy pełnego miłości spojrzenia Boga, które dodaje nam otuchy na naszej drodze. Chrystus jest z nami i czujemy, że jesteśmy całkowicie w Jego rękach. Jako jedna świecka, ignacjańska i apostołska wspólnota staramy się działać w solidarności z całym stworzeniem i ludźmi. Pamiętamy, że „tak” Maryi było niezbędne do Wcielenia. „Mała i cudowna kobieta z Nazaretu” (jak ją nazwał o. Arturo Sosa SJ), młoda kobieta pełna prostoty i nadziei, dodaje nam odwagi, abyśmy także i my mogli odpowiedzieć „tak” na Boże wezwanie skierowane do nas jako wspólnoty światowej.

Zebrani w Amiens, aby słuchać Ducha

W Amiens we Francji, mieście św. Wincentego a Paulo i Juliusza Verne'a, 185 delegatów zebrało się jako jedna wspólnota. Udaliśmy się na pielgrzymkę od naszych wspólnot narodowych do jednej wspólnoty światowej, przygotowując się do rozeznawania w Duchu Boga. Głęboko słuchając, staraliśmy się odpowiedzieć na pytanie: „Jak mamy iść dalej?”.

Bycie w drodze jako jedna wspólnota

Z pomocą towarzyszy procesu Światowa Rada Wykonawcza zaprosiła nas na pielgrzymkę od „ja” do „my”. Zaczynając od poziomu osobistego otwarcia się na Ducha, zostaliśmy zaproszeni do dzielenia się naszymi medytacjami w duchowej rozmowie z innymi w różnego rodzaju małych grupach. Stanęliśmy przed pewnymi wyzwaniami, takimi jak różnorodność środowisk, języków i kultur, a układ przestrzeni w sali plenarnej nie pozwalał nam na spotkanie się ze sobą twarzą w twarz, co utrudniało komunikację. Jednak te wyzwania pogłębiły nasze pragnienie nawiązania kontaktu, a tłumacze umożliwili nam wzajemne zrozumienie. Język gestów, wprowadzony podczas modlitwy ciała, pomógł nam spotkać się poza słowami. Spojrzeliśmy sobie w oczy i zobaczyliśmy, że ten sam Duch mieszka w każdym z nas.

Towarzysze procesu przeprowadzili nas przez „teorię U”, starając się przejść w stronę „obecności” poprzez słuchanie Ducha. Dlatego odkryliśmy głębsze poziomy komunikacji oraz wymiany i naprawdę doświadczyliśmy Ducha niosącego jedność w różnorodności (1 Kor 12, 4–11). Doświadczyliśmy, że nie jesteśmy już delegatami wspólnot narodowych, ale zgromadzeniem Wspólnoty Światowej skupionym w jednym miejscu. I tak „my” staliśmy się 18. Zgromadzeniem Ogólnym WŻCh w Amiens, widzialnym sakramentem Wspólnoty Światowej. Weszliśmy w ten proces z hojnością i entuzjazmem, pragnąc doświadczyć Bożej miłości i łaski działającej wśród nas jako WŻCh.

Powitaliśmy nowe wspólnoty krajowe we Wspólnocie Światowej: Słowację, Nową Zelandię, Szwecję i Etiopię. Wspólnoty te zostały wprowadzone przez ich „rodziców chrzestnych”: [odpowiednio] Malte, Australię, Niemcy i Kenię. Prawdziwą łaską było goszczenie także ośmiu wspólnot obserwatorów: Beninu, Burkina Faso, Republiki Środkowoafrykańskiej, Haiti, Makao, Panamy, Czadu i Togo. „Zaocznie” powitaliśmy też nowe wspólnoty obserwatorów: Kongo Brazzaville, Singapur i Sudan Południowy. Pięć innych wspólnot narodowych było nieobecnych.

Pogłębianie zobowiązań apostołskich

Podzieliliśmy się zobowiązaniami apostołskimi, które opracowaliśmy i nad którymi pracowaliśmy w ciągu pięciu lat od Zgromadzenia w Buenos Aires w 2018 roku. Różnorodność dynamicznych doświadczeń apostołskich, w pięciu priorytetowych obszarach misji (rodzina, ekologia, młodzież, ubóstwo i globalizacja, duchowość), otworzyła się przed nami w „pokojach apostołskich”. Pozwoliliśmy się poruszyć obecności Ducha w naszych wysiłkach, aby „iść naprzód”, dzielić się i pogłębiać nasze obszary apostołskie.

Obejmowanie naszej kotwicy nadziei

Podczas dnia otwartego kontynuowaliśmy odkrywanie działalności apostołskiej, tym razem wraz z tysiącem członków WŻCh z Francji i spoza niej. Przyłączył się do nas o. Arturo Sosa SJ w katedrze w Amiens. Następnego dnia zaprosił delegatów, aby skupili się na nadziei jako głównym kompasie naszego rozeznawania tematu Zgromadzenia. Zachęcał nas, abyśmy włączyli w swoich sercach „tryb nadziei” – podobnie jak „tryb samolotowy” naszych telefonów komórkowych – i znaleźli kotwicę nadziei (Hbr 6, 18–19) dla naszej wspólnoty WŻCh.

O. Sosa SJ zaprosił Zgromadzenie do refleksji nad rozeznaniem jako cennym narzędziem w działaniach w wyznaczonych przez nas obszarach apostołskich. Rozważał, w jaki sposób my, świeccy mężczyźni i kobiety WŻCh, możemy przyłączyć się do podróży nadziei św. Ignacego. Wezwał nas do pogłębienia naszej drogi z Chrystusem ubogim i pokornym, który nas umacnia do pełnego nadziei i odważnego działania na rzecz sprawiedliwości dla wszystkich. O. Sosa zachęcał nas również, abyśmy nie bali się apostołskiego napięcia pomiędzy służbą Chrystusowi a angażowaniem się w wymiarze materialnym. Zaprosił nas do poszukiwania nowych sposobów odbywania Ćwiczeń Duchowych, aby wspierać wiarę ludzi w naszych czasach.

Zostaliśmy poproszeni o przygotowanie rysunków przedstawiających różne aspekty kotwicy nadziei, obecne w naszych pełnych łaski wspólnotowych historiach (rysunki znajdują się w załączniku 1). Jako trwałe znaki wierności Boga uznaliśmy w tych obrazach i opowieściach fundamenty, na których możemy budować. Z otwartym sercem, umysłem i wolą nasza wspólnota poprosiła Boga, aby otworzył ścieżki nadziei, którymi będziemy mogli podążać razem. Następnie weszliśmy w dzień ciszy i modlitwy.

Wzmocnieni w ciszy

Po dniu ciszy, podczas którego medytowaliśmy z pytaniem „Do czego nas wzywasz, Panie?” zaproszono nas na „spacer empatyczny”. Zaczynając w parach, jak pielgrzymi z Emaus (Łk 24, 13–35), kontynuując w grupach czteroosobowych, a kończąc w grupach ośmioosobowych, dzieliliśmy się tym, co przeżyliśmy podczas dnia ciszy. Odkryliśmy, jak Duch przemówił do nas poprzez Pismo Święte, poezję, doświadczenia, naszą pełną łaski historię oraz naturę. Wspólnie na sesji plenarnej zaczęliśmy „krystalizować” zaproszenia kierowane do naszej światowej wspólnoty, które usłyszeliśmy od Ducha Świętego.

Zostaliśmy zaproszeni do pogłębienia naszych odpowiedzi i przyjrzenia się naszym gorącym pragnieniom, które nie zostały wyrażone ani usłyszane. Przyzwolenie sobie nawzajem na nazywanie i wyrażanie naszego świętego niezadowolenia oraz głębokie wzajemne słuchanie otworzyło nas na nowe drogi nadziei.

Część II: Podążanie drogami nadziei

Potwierdzamy naszą tożsamość wspólnoty świeckiej i potwierdzamy znaczenie obszarów apostoelskich jako sposobu przeżywania naszego życia apostoelskiego. Pragniemy je teraz pogłębiać jako drogi nadziei. Angażujemy się w działanie na rzecz dobra świata, jednocześnie zdając sobie sprawę ze swoich ograniczeń. Chcemy stawiać małe kroki z odwagą i nadzieją. Możemy być obecni, nie rozwiązując niczego ani nie próbując rozwiązać, prosząc Boga, aby działał między nami. Czyniąc to, staramy się, aby wewnętrzny ogień wniknął głębiej w naszą rzeczywistość. Ufamy, że nasze „pięć bochenków chleba i dwie ryby” (Mk 6, 41) są więcej niż wystarczające, aby Bóg mógł działać.

Uznajemy także, że misja jakiegokolwiek osoby, lokalnej lub krajowej grupy WŻCh stanowi część misji naszej wspólnoty jako całości. Podkreślamy, że nasze wspólne życie apostoelskie – jako ludzi świeckich – opiera się na poszukiwaniu życia pełnią naszym powołaniem. Możemy usprawnić działanie i refleksję na rzecz misji, opierając się na Ćwiczeniach Duchowych i procesie RPWR (Rozeznanie – Posłanie – Wspieranie – Rewizja), a czyniąc to, będziemy skuteczniejszymi świadkami działania Boga w świecie.

Potwierdzenie naszego powołania jako wspólnoty świeckiej, ignacjańskiej i apostoelskiej

Jako wspólnota świecka z radością przeżywamy nasze powołanie. Na tym Zgromadzeniu potwierdziliśmy wagę powołania do bycia świeckimi. To powołanie do bycia Ludem Bożym łączy nas z życiem naszych społeczności i rodzin oraz osadza nas w życiu Kościoła jako wspólnoty wiary i synodalności.

Musimy utrzymać nasze trzy filary w twórczej równowadze: wchodząc z misją w nasze realia i angażując się, budując ciało naszej wspólnoty i dzieląc się głębią naszej duchowości.

Jako wspólnota świecka staramy się widzieć, słyszeć, czuć i reagować ze współczuciem na potrzeby świata. Jesteśmy wdzięczni za możliwość dzielenia się nadzieją w miejscach, gdzie są naglące potrzeby. Nasza wspólnota już działa w pewnych obszarach apostołskich, aby odpowiedzieć na potrzeby naszego świata, o czym usłyszeliśmy na Zgromadzeniu. Praca na rzecz tych apostołstw pomaga nam pogłębić naszą duchowość. Wyzwania, których doświadczamy w związku z naszym powołaniem, stają się żywymi napięciami, które pomagają nam przejść do apostołskiej kreatywności, jak gra na strunach instrumentu muzycznego, właściwie nastrojonych (czyli odpowiednio napiętych), aby uzyskać harmonijny dźwięk.

Potwierdzenie i pogłębienie obszarów apostołskich

Dlatego uznaliśmy, że wyznaczone obszary w dalszym ciągu stanowią istotny element życia naszej wspólnoty, ponieważ „nasze życie jest w swej istocie apostołskie” (ZO 8). Potwierdziliśmy cztery obszary apostołskie określone na Zgromadzeniu Ogólnym w Libanie w 2013 roku (ekologia, rodzina, globalizacja i ubóstwo, młodzież) i uznaliśmy, że piątym obszarem jest duchowość. Przyjęliśmy nową misję, misję w obrębie Kościoła.

Zachęcamy teraz naszą Wspólnotę Światową do głębszego zaangażowania w obszary apostołskie. Kryterium wyboru priorytetów Światowej Wspólnoty WŻCh jest to, co najpilniejsze i zarazem najbardziej uniwersalne. Wyznaczone obszary to zaktualizowane intuicje Zgromadzenia Światowego.

Ekologia integralna

Wołaniem leżącym u podstaw wszystkich wołań jest skarga ziemi, w której w naszych czasach słyszymy naglące wezwanie Ducha. Encyklika papieża Franciszka Laudato Si' zapewnia ramy naszej odpowiedzi, a ekologia integralna jest najlepszym określeniem naszych wysiłków w tym obszarze. Rzeczywiście, Zgromadzenie nadało priorytet ekologii integralnej i uznało, że jest to obszar apostołski wpływający na wszystkie pozostałe. W miarę pogłębiania się kryzysu klimatycznego Bóg wzywa nas do troski o nasz wspólny dom. Oznacza to także otwarcie się na ekologiczne nawrócenie. Dokonując przeglądu naszego osobistego stylu życia, aby był on zgodny z Ewangelią, uznajemy, że szacunek dla stworzenia musi towarzyszyć wspólnotowym działaniom nadziei dla stworzenia.

Nasze wspólnoty powinny zastanowić się i działać na rzecz rozwiązania strukturalnych przyczyn problemów ekologicznych. Prosimy Boga, aby pogłębił naszą więź z całym stworzeniem i biednymi, najbardziej dotkniętymi kryzysem klimatycznym. Staramy się żyć twórczym napięciem pomiędzy zaspokajaniem naszych potrzeb a słuchaniem, jak ziemia woła o naszą przemianę.

Globalizacja i ubóstwo

Zaspokajanie potrzeb wywołanych ubóstwem i globalizacją jest dla naszej wspólnoty priorytetem. Naszą szczególną uwagę zwracamy na migrację, a podczas Zgromadzenia powtórzono chęć wyjścia naprzeciw potrzebom ludzi w tym obszarze. Musimy głęboko zrozumieć przyczyny ubóstwa i przymusowej migracji. Poszukujemy praktycznych sposobów wspierania i zaspokajania potrzeb osób bezbronnych, w tym społeczności tubylczych i rdzennych. Chcemy stanąć po stronie marginalizowanych, mówiąc: „widzimy was, słyszymy was i jesteśmy z wami”.

Czasami możemy czuć się sfrustrowani strukturami społeczno–politycznymi, które zasłaniają ubóstwo hasłami i zwracają ludzi przeciwko tym, którzy są na marginesie. Rzeczywiście czujemy się powołani, aby być ludźmi pojednania pośród kryzysów społecznych i politycznych. W naszej wspólnocie i jej pracy w tym obszarze apostołskim zawsze wymagane są umiejętności zaangażowania społeczno–politycznego. Jesteśmy zwolennikami dialogu w podzielonych społecznościach i zwolennikami pokoju w sytuacjach wojen. Wszyscy członkowie i wspólnoty są zaproszeni do odważnego wypowiedzenia się w sytuacjach niesprawiedliwości.

Młodzież

Pragniemy pogłębiać nasze więzi międzypokoleniowe, będąc w drodze z młodymi ludźmi wokół nas i pracując z nimi. Oni mogą nawrócić nasze serca na potrzeby szybko zmieniającego się świata. Staramy się ich wspierać poprzez zachętę i nadzieję, gdy zajdzie taka potrzeba.

Obszar apostołski dotyczący młodzieży nie służy „łapaniu” młodych ludzi. Jest to raczej przestrzeń, której potrzebujemy, aby zapewnić nadzieję w docieraniu do młodych ludzi w naszych społecznościach. Możemy budować relacje z młodzieżą, która tak jak my poszukuje celu i sensu połączonych z troską o stworzenie. Takie wysiłki mogą zbliżyć nas na ścieżkach duchowości i wspólnoty.

Staramy się wędrować z młodymi ludźmi, słuchać ich, służyć im i docierać do nich w kontekście narodowym, uznając, że zarówno młodzi ludzie, jak i my mamy dary, którymi możemy się dzielić. Mądrość ignacjańska może pomóc młodym ludziom stawić czoła znaczącym wyzwaniom związanym z integracją wiary i życia, rozeznaniem w relacjach i podejmowaniem znaczących decyzji.

Rodzina

W zmieniającym się świecie rodziny nieustannie dostosowują się do nowych okoliczności. Rodzina we wszystkich swoich formach jest „Kościołem domowym”, w którym dzielimy się życiem i wiarą oraz w sposób osobisty i głęboki je celebруемy.

Zdajemy sobie sprawę, że ważne jest wspieranie rodzin w sposób włączający, aby nikt nie czuł, że znajduje się poza Kościołem. Intymność rodziny daje niepowtarzalną okazję spojrzeć sobie w oczy i w ten sposób objawić sobie nawzajem Boga w konkretnej rzeczywistości naszego codziennego życia.

Chcemy „z miłością troszczyć się o życie wszystkich rodzin”. Kontynuując pogłębianie naszej drogi uczenia się, staramy się oferować towarzyszenie, które potwierdza owoce miłości i pomaga w uzdrowieniu obszarów bólu i potrzeb (Amoris Letitia 7).

Otwarcie na nowy obszar apostołski i misję

Duchowość

Nasza wspólnota pragnie odpowiedzieć na duchowe poszukiwania ludzi naszych czasów. Oferujemy duchowe życie apostołskie w spójności, radości i nadziei. Dysponujemy narzędziami, które pomagają osobom poszukującym głębszego celu, sensu i integracji wiary z życiem.

Ćwiczenia Duchowe są dla nas „specyficznym źródłem i charakterystycznym narzędziem naszej duchowości” (ZO 5) i darem, którym możemy się dzielić z Kościołem i światem. Jesteśmy zaproszeni do kreatywności w dzieleniu się Ćwiczeniami Duchowymi, aby odpowiedzieć na współczesną rzeczywistość. Czujemy się powołani do życia w postawie rozeznania opartego na Ćwiczeniach Duchowych jako narzędziu dzielenia się i towarzyszenia tym, którzy szukają celu w życiu i którzy pragną podejmować świadome decyzje.

Rozeznanie osobiste i wspólnotowe jest wyrazem naszej misji. Zapoznanie ludzi z narzędziami osobistego rozeznania jest ważnym sposobem dzielenia się naszym darem. Co więcej, rozeznanie wspólnotowe, jakiego doświadczyliśmy podczas Zgromadzenia, jest ważnym narzędziem Kościoła synodalnego w jego dziele przemiany, aby dostosować się do głosu Ducha Świętego w naszych czasach.

Sytuacje i potrzeby są zróżnicowane w różnych regionach i krajach. Dlatego nasze odpowiedzi w obszarze duchowości są różnorodne, ale zawsze zakorzenione w naszej tożsamości bycia świecką wspólnotą apostołską i ignacjańską, we współpracy z jezuitami i Kościołem.

Wiele naszych wspólnot lokalnych, regionalnych i krajowych już od dłuższego czasu skupia się na obszarze duchowości i pracuje na rzecz jego wzrostu, jak udowodniło wiele inicjatyw pokazanych podczas pierwszych dni Zgromadzenia Światowego.

Misja w obrębie Kościoła

Misja w obrębie Kościoła wyłoniła się podczas Zgromadzenia jako nowy obszar zaangażowania. Jako wspólnota WŻCh zostaliśmy powołani na nowo po Soborze Watykańskim II. W eklezjologii, która się wyłoniła, jako Kościół postrzegamy siebie jako Lud Boży (*Lumen Gentium*), pielgrzymujący przez historię i różne rzeczywistości.

We wszystkich naszych różnorodnych kontekstach budowanie Kościoła włączającego jest istotną częścią naszej misji. Uznajemy równą godność i rolę kobiet w życiu Kościoła. Jesteśmy poruszeni płaczem ludzi, którzy byli dyskryminowani lub wykorzystywani w Kościele. Tam, gdzie wystąpiła dyskryminacja i molestowanie, staramy się solidaryzować z ofiarami. Możemy być wspólnotą hojnej gościnności, gdzie nie ma miejsca na dyskryminację i gdzie panuje radość.

Zapraszamy osoby na obrzeżach Kościoła, poszukujące wspólnoty i duchowości. Powtarzamy słowa Papieża Franciszka podczas ceremonii powitania Światowych Dni Młodzieży w Lizbonie (Portugalia, 3 sierpnia 2023 r.), który powiedział: „Wszyscy, wszyscy, wszyscy! W Kościele jest miejsce dla każdego”. Chcemy pracować, należeć i być Kościołem, który przyjmuje i włącza wszystkich, każdą osobę bez względu na różnorodność płci, seksualności, stanu cywilnego, uczuciowości i sposobu życia, a także każdą inną osobę marginalizowaną i wykluczoną. Dostrzegamy przy tym różnice w realiach kulturowych i społecznych w różnych częściach świata. Pragniemy być przyjazną i bezpieczną przestrzenią, w której wszyscy będą mogli zgłębiać swoją wiarę w kontekście życia codziennego. Zachęcamy wspólnoty do otwierania dróg dialogu i nadziei.

Dziękujemy za przywództwo Papieża Franciszka, prowadzącego Kościół w duchu odpowiedzi na Sobór Watykański II, wdrażającego procesy synodalne, otwierającego drzwi Kościoła i wysyłającego nas do wszystkich ludzi. Jego posługa daje nam wiele znaków nadziei. Możemy być głosem dialogu międzyreligijnego i ekumenizmu, współistnienia i współpracy ponad różnicami.

Część III: Sposoby odpowiadania jako jedna wspólnota

Nasze zgromadzenia w Guadalajarze (1990), Hongkongu (1994), Itaici (1998), Nairobi (2003), Fatimie (2008), Libanie (2013), Buenos Aires (2018) i Amiens były niezbędnymi i stopniowymi etapami na drodze do stania się jedną wspólnotą. Bycie jedną wspólnotą oznacza, że każda misja członka, lokalnej lub krajowej grupy WŻCh stanowi część misji całej wspólnoty. RPWR pozostaje kluczowym sposobem, w jaki możemy odpowiedzieć na tę misję jako jedna wspólnota.

Potrzeba łączenia się i współpracy

Pomiędzy zgromadzeniami chcemy nadal dzielić się naszymi doświadczeniami i towarzyszyć sobie nawzajem jako wspólnota światowa. Stoimy przed wspólnymi wyzwaniem i pragniemy łączyć się, współpracować i współdziałać. Chcielibyśmy się wzajemnie wspierać i wzmacniać, dzieląc się zasobami, historiami i doświadczeniami. Zachęcamy wspólnoty narodowe do wzajemnego wspierania się w przekraczaniu granic i zaspokajaniu potrzeb ludzkich, finansowych i relacyjnych. Musimy szukać nowych sposobów współpracy i połączeń, aby służyć wspólnocie na poziomie lokalnym, krajowym, regionalnym i światowym. Pomoże nam to pogłębić świadomość, że misja jednej wspólnoty jest misją wszystkich.

Potrzeba formacji

Potrzeby formacyjne wspólnoty wymagają większej współpracy i tworzenia sieci kontaktów między nami – jako wspólnotą światową. Światowe spotkanie formacyjne w Manresie (2022) było dla nas zaproszeniem do ponownego spojrzenia na nasze programy formacyjne mające najlepiej przygotować naszą wspólnotę światową i jej członków do misji w obecnych czasach. Musimy zwiększyć dostępność naszych zasobów w różnych kontekstach. Pojawiło się pragnienie regionalnych spotkań formacyjnych. Dodatkowe wspólne dokumenty i materiały formacyjne przygotowywane przez wspólnotę światową mogłyby wzbogacić naszych członków i wspólnoty.

Istnieje potrzeba formacji, która pomoże nam żyć trzema filarami naszej tożsamości w sposób głęboki, zintegrowany i zrównoważony, szczególnie biorąc pod uwagę napięcia życia apostołskiego i przeżywając je w sposób twórczy. Zgromadzenie to podkreśliło potrzebę opracowania narzędzi, które pomogą nam żyć razem: oznacza to budowanie naszych umiejętności rozwiązywania konfliktów i znajdowanie sposobów godzenia różnic w naszej wspólnocie.

Platforma technologiczna potrzebna do tworzenia sieci i zespołów apostołskich

Dużym sukcesem była aplikacja mobilna wykorzystana podczas Zgromadzenia. Aplikacja „Amiens 2023” służyła do głosowania w wyborach Światowej Rady Wykonawczej i głosowania nad poprawkami do Zasad Ogólnych, do wypełniania ankiet, udostępniania harmonogramów, udostępniania zdjęć i spostrzeżeń, dystrybucji ważnych dokumentów oraz przesyłania wiadomości do poszczególnych osób oraz całych regionów. Aplikacja naprawdę uprościła pracę Zgromadzenia. Z tego wypływa bardzo praktyczna propozycja, która pojawiła się w Zgromadzeniu i która wiąże się z byciem jedną wspólnotą, a mianowicie propozycja zbudowania międzynarodowej platformy do tworzenia sieci. Poświadcza ona dojrzałość, jaką osiągnęliśmy w pragnieniu bycia jedną wspólnotą. Platforma technologiczna byłaby przestrzenią, w której możemy się łączyć i gromadzić zasoby. Ta przestrzeń pozwoli nam się poznać, komunikować o naszych potrzebach i wymieniać refleksje na temat doświadczeń. Taka platforma technologiczna umożliwiłaby nam swobodną wymianę dokumentów i doświadczeń.

Współodpowiedzialność finansowa

Zgromadzenie głosowało za zwiększeniem wkładu finansowego (tzw. składek) na rzecz Sekretariatu Światowego. Decyzja o składkach była widocznym przejawem wzięcia przez wspólnotę współodpowiedzialności finansowej za życie wspólnotowe. Zgromadzenie pragnęło, aby Wspólnota Światowa była bardziej skuteczna w swojej globalnej misji, zarówno poprzez zwiększenie zasobów ludzkich (HR), jak i poprzez kontynuowanie wpłat na Fundusz Apostołski, poprzez który można wybierać projekty i wspomagać ich realizację.

Część IV: Sugestie i zalecenia

Sugestie dla wspólnot narodowych

Jest wiele rzeczy, które moglibyśmy zrobić, ale musimy ustalić priorytety zgodnie z potrzebami i środkami krajowymi i regionalnymi. Jest to rozeznanie każdej wspólnoty narodowej i regionalnej jako części jednego ciała WŻCh.

1. Zgromadzenie zachęca każdą wspólnotę narodową do dokonania rewizji jej obecnego stanu, wykorzystując Kontemplację o Wcieleniu jako kluczowe źródło. Korzystając z dalszych narzędzi wspólnotowego rozeznania, analizy społecznej i ekologicznej oraz rozmowy duchowej, zapraszamy was do dynamicznego rozważenia swojej rzeczywistości oraz istniejących potrzeb i sytuacji bolesnych. Kontemplacja o Wcieleniu pomoże wspólnocie spotkać się z miłością Boga, wzywającą nas do wyjścia naprzeciw potrzebom świata w misji z Chrystusem. Podczas tej rewizji, zapraszamy każdą wspólnotę narodową do współpracy z inną wspólnotą. Niech ten proces nabierze charakteru partnerskiego, specyficznego dla procesu rewizji.

2. Zgromadzenie sugeruje wspólnotom przystosowanie i prowadzenie Ćwiczeń w nowy i pomocny sposób, podkreślając znaczenie corocznej odnowy dla naszych członków i potrzebę twórczej ofiary, aby sprostać potrzebom ludzi naszych czasów.

Zalecenia dla Światowej Rady Wykonawczej

W trakcie całego Zgromadzenia padło wiele propozycji dla Światowej Rady Wykonawczej (ExCo). Niektóre z nich zostały formalnie przyjęte na posiedzeniu plenarnym Zgromadzenia. Inne pojawiały się na różne sposoby, np. poprzez ankiety internetowe, pracę w małych grupach czy pracę w grupach regionalnych. Spośród tych ostatnich priorytetowo traktowaliśmy propozycje, które wybrzmiały najsilniej i utrzymały się do końca Zgromadzenia.

Zalecenia te powinny zostać przeczytane przez nową Światową Radę Wykonawczą w odniesieniu do jej własnych możliwości i ograniczeń. Podejście do rozeznania krok po kroku pokaże, co jest możliwe i co należy potraktować priorytetowo dla dobra wspólnoty.

Zgromadzenie formalnie potwierdziło, że:

1. Światowa Rada Wykonawcza ma powołać międzynarodową komisję do współpracy ze Wspólnotą Światową nad kompleksową rewizją Zasad Ogólnych i Norm Ogólnych.
 - W związku z tym Zgromadzenie zatwierdziło propozycję WŻCh w Australii, by włączyć ekologię integralną (według Laudato Si') do procesu rewizji i w tym celu zasięgnąć opinii międzynarodowej grupy roboczej ds. ekologii.
 - Zgromadzenie potwierdziło, że poprawki zaproponowane przez wspólnoty narodowe w Kongu i w Hiszpanii zostaną uwzględnione w obradach w trakcie procesu rewizji.

Zgromadzenie zaleca, aby Światowa Rada Wykonawcza:

2. Kontynuowała działalność międzynarodowych zespołów apostołskich utworzonych przez Światową Radę Wykonawczą w latach 2018–2023:

- Formacja
- Ekologia
- Młodzież

i utworzyło nowy zespół

- ds. Rodziny

3. Zbudowała platformę technologiczną do promowania i wspierania działań sieci. Byłaby ona dostępna dla każdej wspólnoty narodowej i jej członków, jako uprzywilejowany środek ułatwiający bycie i działanie jako jedna wspólnota światowa.

4. Zachęcała do działania i wspierała zespół formacyjny, aby ten:

- Przygotował wspólne materiały formacyjne z perspektywy wspólnoty światowej
- Budował wspólnotowe umiejętności w zakresie rozwiązywania konfliktów i godzenia różnic.
- Okresowo promował regionalne spotkania formacyjne.

5. Wzmocniła dwustronną komunikację pomiędzy Światową Radą Wykonawczą a wspólnotami narodowymi. Warto zwiększyć obecność i zasięg oddziaływania Światowej Rady Wykonawczej, szczególnie wobec najsłabszych i najbardziej narażonych obserwatorów i nowych wspólnot narodowych.

6. Określiło systematyczny sposób rozeznania wykorzystania funduszu apostołskiego, który uwzględnia „magis” jako kryterium podejmowania decyzji: co jest najpilniejsze, co pozwoli nam przynieść większe owoce apostołskie i co będzie stanowiło bardziej uniwersalny wkład.

7. Przyspieszyło wdrożenie przez każdą wspólnotę narodową protokołu zapobiegania nadużyciom, zgodnie z Dyrektywą nr 16.

Zgromadzenie sformułowało dodatkowe sugestie dla Światowej Rady Wykonawczej:

- Rozważenie budowania przestrzeni lub sieci dla rzecznictwa publicznego (szczególnie w odniesieniu do głównych problemów globalnych). Zespół rzeczników mógłby nawiązać współpracę z innymi instytucjami, aby wnieść wyrazisty głos WŻCh do debaty publicznej.
- Zastanowienie się, w jaki sposób nasza wspólnota może odzwierciedlać misję w Kościele i mieć większy głos, a także ułatwiać rozmowę i rozeznanie.
- Rozważenie zrzeszania członków wspólnoty z całego świata, aby wspólnie zastanawiali się nad cierpieniem ludzi na obrzeżach Kościoła i reagowali na nie, poszukując wspólnoty i duchowości.

Wniosek

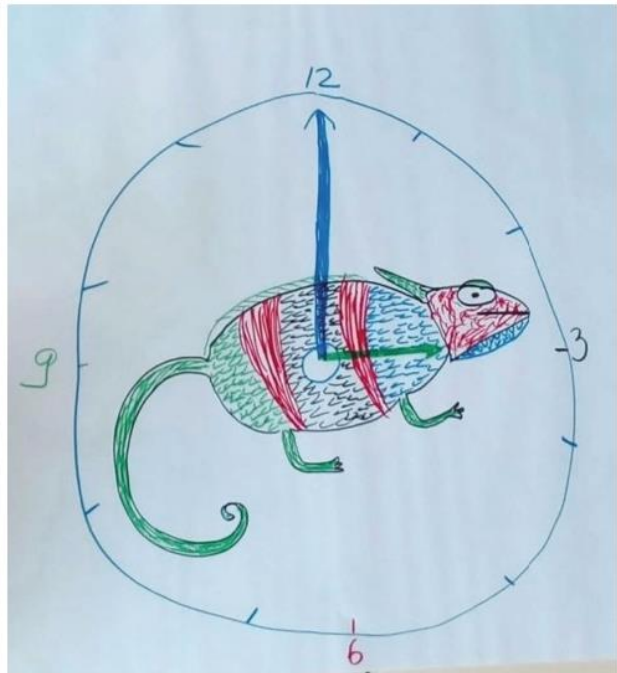
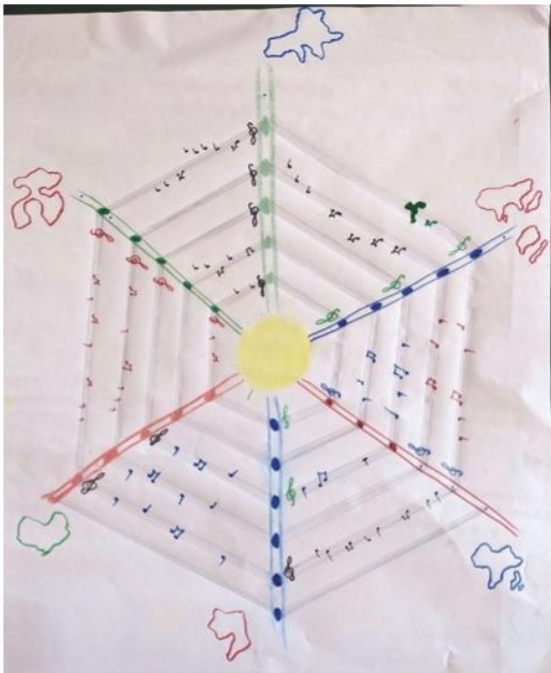
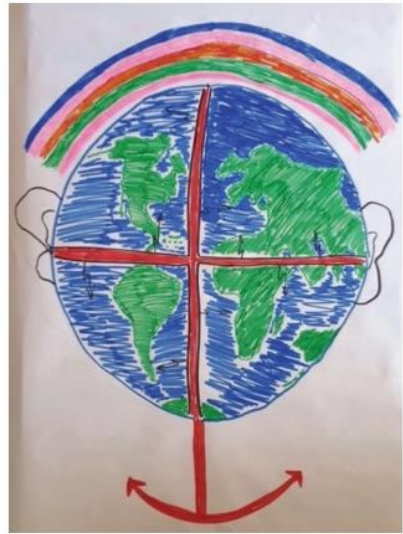
Zgromadzenie Ogólne w Amiens doceniło mnogość łask otrzymanych podczas naszego spotkania. Potwierdziliśmy naszą tożsamość jako jedna świecka, ignacjańska, apostołska wspólnota, która jest powołana do jedności w różnorodności. Żyjąc naszym świeckim powołaniem w każdym czasie i miejscu, staramy się – jako jedna wspólnota – wcielać w życie miłość Bożą. Poruszeni Duchem i rozpoznając otrzymane od Niego powołanie, oddajemy wszystko, czym jesteśmy, w ręce Boga. W pokorze zawierzymy się Maryi, która swoim „tak” umożliwiła realizację Bożego marzenia. Patrzymy na Boga jako na naszą kotwicę i prosimy Go, aby wskazał nam drogę, którą mamy podążać. W Amiens Bóg ponownie powołał nas, abysmy wyszli w obszary apostołskie, wypełniając je nadzieją. Wkraczamy w te obszary z nowym entuzjazmem. Nasze poczucie więzi z Kościołem pobudza nas do odczuwania świata i pragnienia kontynuowania „Rozeznawania dróg nadziei”.

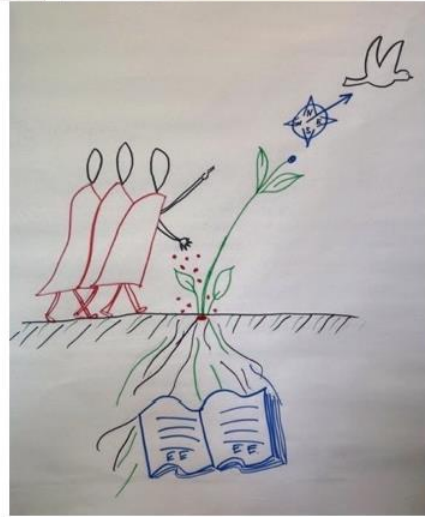
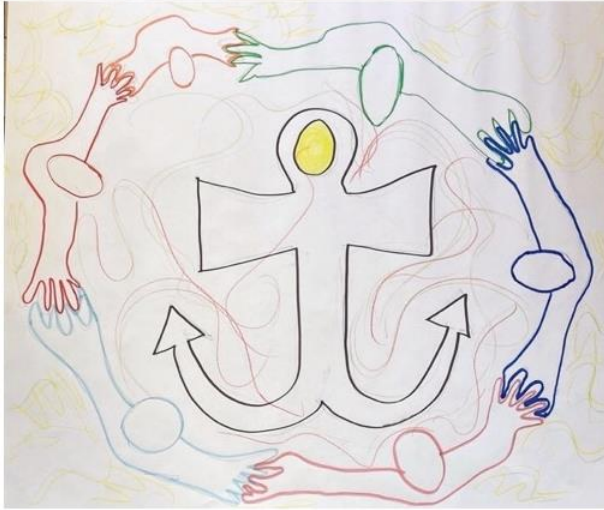
Załącznik 1: Zgromadzenie w rysunkach

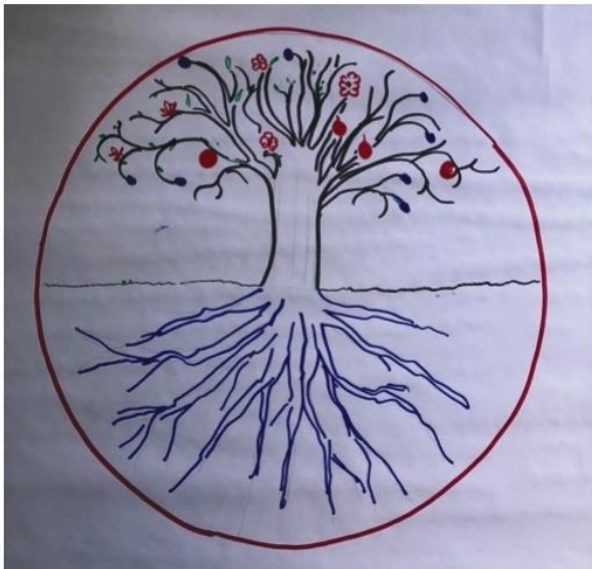
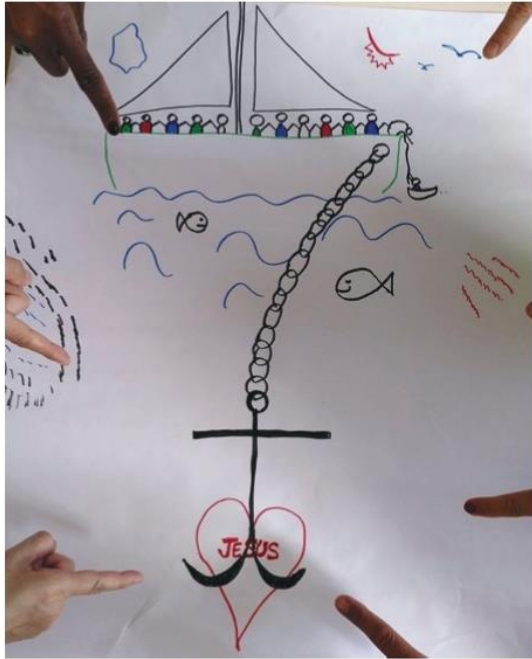
Poniższe rysunki były twórczą odpowiedzią małych grup na pytanie „Gdzie jest zakotwiczona nadzieja w waszej wspólnocie WŻCh?”. Instrukcje były następujące:

1. Przeprowadź duchową rozmowę (trzy rundy)
2. Narysuj symboliczny obraz (bez słów!), aby wyrazić to, co wyszło z duchowej rozmowy. Co by było, gdyby WŻCh była zwierzęciem, kwiatem, drzewem, twarzą, krajobrazem itp.

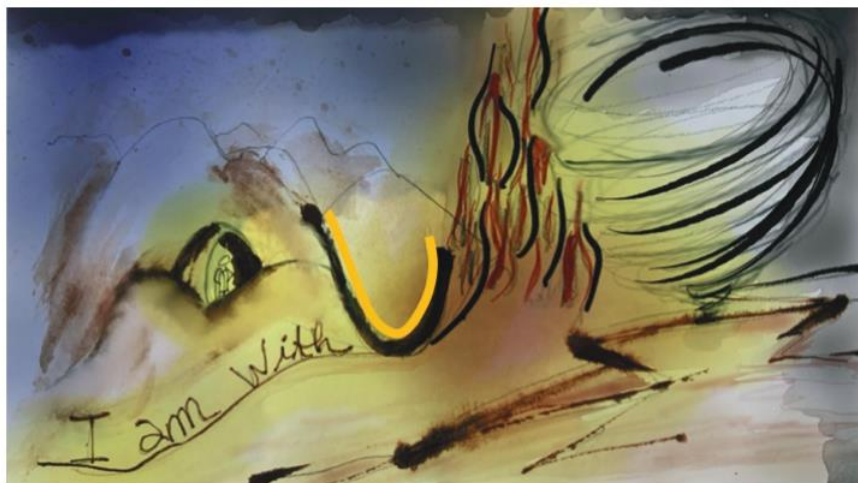

Rysunki Esteli Cameirão z CVX w Portugalii. Estela była delegatką, której rysunki przedstawiają podróż Zgromadzenia. Rysunki Esteli towarzyszyły homilii na zakończenie wygłoszonej przez o. José de Pablo SJ.

Estela's drawings accompanied the closing homily of Fr José de Pablo SJ:

La oración de Jesús en la montaña La prière de Jésus sur la montagne Jesus' prayer on the mountain

Rysunki Bernarda, rysownika z WŻCh we Francji, który również stworzył logo Zgromadzenia. Bernard dzielił się z nami swoimi dziełami przez kilka dni Zgromadzenia, próbując uchwycić to, co Duch czynił wśród nas.

Załącznik 2: Wspólnoty narodowe, które uczestniczyły w Zgromadzeniu

Afryka Południowa	Luksemburg
Anglia i Walia	Łotwa
Argentyna	Madagaskar
Australia	Makao
Austria	Malta
Belgia, część francuskojęzyczna	Mauritius
Belgia–Flandria	Meksyk
Benin	Niemcy
Boliwia	Nikaragua
Botswana	Nowa Zelandia
Brazylia	Panama
Burkina Faso	Paragwaj
Chile	Peru
Chorwacja	Polska
Czad	Portoryko
Egipt	Portugalia
Ekwador	Republika Dominikany
Etiopia	Republika Środkowoafrykańska
Filipiny	Rwanda
Francja	Salwador
Gwatemala	Słowacja
Haiti	Słowenia
Hiszpania	Sri Lanka
Holandia	Stany Zjednoczone
Hongkong	Syria
Irlandia	Szwajcaria
Japonia	Szwecja
Kamerun	Tajwan
Kanada, część anglojęzyczna	Togo
Kanada, część francuskojęzyczna	Urugwaj
Kenia	Wenezuela
Kolumbia	Wietnam
Kongo	Włochy
Korea Południowa	Wybrzeże Kości Słoniowej
Kuba	Zambia
Liban	Zimbabwe
Litwa	

